

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7CoCsp/17/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120341088
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 08. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Harvancová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:6120341088.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Harvancovej a členiek senátu Mgr. Adely Unčovskej a Mgr. Niny Dubovskej, v spore žalobkyne: A. B., narodená XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX C., zast.: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom: Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO: 47 234 466, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom: Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zast.: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom: Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 500 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 19.01.2024, č.k. B1-23Csp/100/2020-89, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutom výroku I mení tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňu sumu 100 eur, a to v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia a vo zvyšku sa žaloba žalobkyne z a m i e t a.

II. Žalobkyňa má proti žalovanému nárok na plnú náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňu 500 eur s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 500 eur počnúc právoplatnosťou rozsudku (výrok I.), vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II.) a žalobkyňu priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o ich výške rozhodne samostatným uznesením vyšší súdny úradník po právoplatnosti rozsudku (výrok III.).

2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil ust. § 2 písm. a) a b), § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“ a „zákon č. 250/2007 Z.z.“), § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), ust. § 52 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“). Vecne rozhodnutie odôvodnil tým, že posúdil záväzkový právny vzťah žalobkyne a žalovaného, teda vzťah od ktorého žalobkyňa odvodzovala nárok na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere č. 8500036141 označenej ako Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere zo dňa 27.11.2013 ako vzťah spotrebiteľský podľa ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch. Podmienku úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti na súde žalobkyňou mal súd za preukázanú právoplatným rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 18Csr/2/2016-78 zo dňa 07.03.2018. Vyhodnocujúc konkrétne okolnosti prejednávanej veci dospel k záveru, že priznanie finančného zadostučinenia za žalobkyňou namietané porušenie jej práva je dôvodné. Stotožnil sa s tvrdením žalobkyne, že z rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 18Csr/2/2016-78 zo dňa 07.03.2018

vyplýva, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu práv žalobkyne ako spotrebiteľa. Žalobkyňa teda preukázala, že žalovaný sa dopustil porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, keď preukázala, že Okresný súd Žiar nad Hronom č.k. 18Csr/2/2016-78 zo dňa 07.03.2018, právoplatným dňa 28.04.2018, bola úspešná v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku, nakoľko súd rozhodcovský rozsudok zrušil. S ohľadom na uvedené mal súd za preukázané, že žalobkyňa sa úspešne domohla preukázania porušenia jej práv, čoho následkom bolo zrušenie rozhodcovského rozsudku. Vo vzťahu k tvrdeniu žalovaného, že žalobkyňa nepreukázal existenciu ujmy a ani neuviedla akú konkrétnu ujmu utrpela, poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019. Doplnil, že účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy, a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma nevyžaduje. Nestotožnil sa s námietkou žalovaného, že žalobkyňa neoznačila žiadnu skutkovú okolnosť, ktorá by preukazovala primeranosť požadovanej sumy. Upriamil pozornosť na to, že na podklade rozhodcovského rozsudku sa žalovaný snažil od žalobkyne vymôcť podstatne vyššiu sumu. Žalobkyňa utrpela ujmu minimálne v psychickej rovine, a to neprimeranou záťažou spôsobenou nezákonným postupom veriteľa, ktorý jej predkladal zmluvy o spotrebiteľskom úvere v rozpore so zákonom, zneužíval svoje silnejšie postavenie a zahájil proti nej rozhodcovské konanie a s nulitným rozhodcovským rozsudkom jej hrozil exekučným konaním, čo výrazne narušilo ekonomickú a majetkovú stabilitu žalobkyne. Vyhodnotiac konkrétne okolnosti prejednávanej veci súd prvej inštancie dospel k záveru, že priznanie finančného zadosťučinenia za žalobkyňou namietané porušenie jej práva vo výške 500 eur je dôvodné, nakoľko jeho priznanie je primerané povahe a rozsahu porušenia práv žalobkyne a zodpovedá svojmu účelu, teda poskytnutiu satisfakcie. Za dôvodné mal súd prvej inštancie priznať žalobkyňi aj úroky z omeškania, a to odo dňa právoplatnosti rozsudku, majúc za to, že nárok na zaplatenie úrokov vzniká žalobkyňi až omeškaním žalovaného pri nesplnení si povinnosti.

3. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Nakoľko žalobkyňa bola v konaní v celom rozsahu úspešná, priznal jej nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100%. K náhrade trov konania v súvislosti so zamietnutím žaloby v časti úrokov z omeškania od 21.07.2020 do zaplatenia uviedol, že i keď súd rozhodol o úrokoch z omeškania inak, ako bolo uvedené v žalobnom návrhu, tento neúspech žalobkyne pri rozhodovaní o nároku na trovy nezohľadnil, nakoľko išlo len o nepatrný neúspech žalobkyne.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie dôvodiac ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), h) a f) CSP. Namietal, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je v rozpore s rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR, ktorý odmieta priznávanie finančného zadosťučinenia na základe všeobecných, neurčitých zdôvodnení, aké uviedol aj súd prvej inštancie v tejto veci a v napádanom rozsudku. Najvyšší súd SR v rozhodnutí 7Cdo/91/2020 uviedol, že „preto (aj) odpoveď na otázku žalobcu aká má byť správna výška primeraného finančného zadosťučinenia v danom spore bude vždy závislá od výsledku posúdenia individuálnych, jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach. Pri posúdení a hodnotení východísk pre určenie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. (ktorých výpočet nie je právnou normou určený, pozn.) musia súdy postupovať vždy diferencovane v každom konkrétnom prípade a preto nemôžu vychádzať z nejakého univerzálneho zovšeobecnenia, či v určitých striktných hraniciach.“ Z odôvodnenia napádaného rozsudku vyplýva, že súd sumu 500 eur označil za primeranú s prihliadnutím na to, že žalovaný na podklade rozhodcovského rozsudku sa snažil vymôcť podstatne vyššiu sumu, žalovaný mal predkladať zmluvy o spotrebiteľskom úvere v rozpore so zákonom s nulitným rozhodcovským rozsudkom mal hroziť exekučným konaním a to všetko malo narušiť ekonomickú a majetkovú stabilitu žalobkyne. Ani z tohto konania, a ani z konania vedeného pred Okresným súdom Žiar nad Hronom pod sp. zn. 18Csr/2/2016 nevyplýva nič, čo by oprávňovalo súd k záveru o predkladaní zmlúv o spotrebiteľskom úvere v rozpore so zákonom, alebo o hrozbe exekučným konaním po rozhodnutí súdu po zrušení rozhodcovského rozsudku. Nič

také sa ani neudialo. Z rozsudku nevyplýva, aké porušenie povinnosti by vôbec mala predstavovať výzva na splnenie povinnosti (a to aj pri zohľadnení toho, že napríklad zákon č. 129/2010 Z.z. v § 9 ods. 11, Občiansky zákonník v § 53 ods. 9 vyžadujú), a ani čím bola v konaní preukázaná, nakoľko taký dôkaz nebol ani označený, a ani predložený. Z rozsudku nevyplýva ani to, čím konkrétne a ako malo dôjsť k narušeniu ekonomickej a majetkovej stability žalobkyne a čo si pod týmto neurčitým odôvodnením je vôbec možné na základe obsahu súdneho spisu predstaviť. O nepreskúmateľnosti rozsudku svedčí aj to, že v celom odôvodnení súd neoznačil žiadne konkrétne právo žalobcu ako spotrebiteľa, ktoré bolo podľa jeho záveru porušené resp. ustanovenie, ktoré upravuje takéto právo. Odôvodnenie neobsahuje jediné pomenovanie takéhoto práva, ani označenie príslušnej právnej normy. Zákon č. 250/2007 Z.z. v ustanovení § 3 ods. 5 pritom uvádza, že primerané finančné zadostučinenie je možné priznať v prípade úspešného uplatnenia ustanovenia určeného na ochranu spotrebiteľa. Ak ale súd nekonkretizuje ani, z akého konkrétneho porušenia pri rozhodovaní vychádzal, potom je jeho rozhodnutie nielen predčasné (po skutkovej), vecne nesprávne (po právnej stránke), ale aj nepreskúmateľným. Súd priznal žalobkyni aj právo na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5 % ročne počnúc právoplatnosťou rozsudku, čo odôvodnil tým, že nárok vznikne až omeškaním žalovaného pri nesplnení si povinnosti. Rozhodnutie o priznaní úroku z omeškania a aj odôvodnenie sú nezákonné, pretože (a) súd neurčil žiadnu lehotu na plnenie, a teda nie je zrejmé, v nadväznosti na čo sa má žalovaný dostať do omeškania, a súčasne (b) úrok z omeškania nie je možné priznať pre prípad nejakého budúceho omeškania, ale len za predpokladu, že už k omeškaniu došlo. Rozhodnutie o priznávaní úroku z omeškania je zásadne deklaratórnym rozhodnutím, čiže na jeho priznanie musí mať súd preukázané, že omeškanie nastalo. Namietal, že súd prvej inštancie sa žiadnym spôsobom nezaoberal námietkami žalovaného voči okolnostiam výkonu práva na zaplatenie zadostučinenia, ktoré bolo predmetom žaloby. V podanom odpore proti platobnému rozkazu upomínacieho súdu tvrdil, že postup žalobkyne je dôvodné posúdiť vo vzťahu k predmetu konania a/alebo k nároku na náhradu trov z pohľadu, že okrem podanej žaloby v tomto konaní žalobkyňa podala aj inú žalobu o zaplatenie finančného zadostučinenia, (napr. konanie pod sp. zn. 1Up/1411/2020) a teda či nejde o zneužitie práva práve na základe okolnosti bezdôvodného a vecne nevysvetleného postupu, kedy žalobkyňa začala viacero samostatných konaní v rovnakom časovom období, voči tomu istému žalovanému a na základe rovnakej typovej žaloby. Žalobkyni nebránila žiadna objektívna prekážka uplatňovania požiadavky na primerané finančné zadostučinenie jednou žalobou. Ak účelom ustanovenia §3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. je priznanie primeranej satisfakcie spotrebiteľovi, potom je zrejmé, že skutkovo a právne neopodstatnené multiplikovanie súdnych sporov sleduje dosiahnutie iného účelu, ako má na mysli toto ustanovenie. Odvolanie proti výroku o náhrade trov konania odôvodnil tým, že ide o závislý výrok od rozhodnutia o veci samej, voči ktorému toto odvolanie smeruje. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zmenil, žalobu zamietol a žalovanému priznal plnú náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, alebo aby rozsudok v napadnutej časti zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie.

5. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že závery súdu prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí považuje za správne a stotožňuje sa s nimi, a preto odvolanie žalovaného považuje za nedôvodné. Z odôvodnenia predmetného rozhodnutia vyplýva, že súd pri posudzovaní primeranosti výšky primeraného finančného zadostučinenia vzal do úvahy najmä: a) výšku sumy, ktorú sa žalovaný snažil vymôcť od spotrebiteľa na podklade neplatného rozhodcovského rozsudku; b) psychickú náročnosť konaní, a to pred rozhodcovským súdom ako aj súdom v pôvodnom konaní; c) hrozbu exekučného konania na podklade nulitného rozhodcovského rozsudku. Súd pri posúdení výšky primeraného finančného zadostučinenia celkom správne vychádzal aj zo sumy, ktorú sa žalovaný snažil vymôcť od spotrebiteľa na podklade neplatného rozhodcovského rozsudku. Rozhodcovským rozsudkom bol spotrebiteľ zaviazaný k zaplateniu sumy minimálne vo výške 1.580,90 eur. Z uvedeného jasne vyplýva zásah do jej majetkovej a ekonomickej stability. Z neplatného rozhodnutia rozhodcovského súdu taktiež vyplýva, že výška sumy mala rásť až do zaplatenia o predmetné úroky z omeškania a zmluvnú pokutu. Taktiež je zrejmé, že ak by neplnila na podklade nulitného rozhodcovského rozsudku, žalovaný by inicioval exekučné konanie, ako to urobil už v množstve obdobných prípadoch. Hrozba exekučného konania bez aktívnej obrany spotrebiteľa bola reálna. Spotrebiteľ ale bol v tomto prípade aktívny už počas konania pred rozhodcovským súdom, kedy sa aktívne bránil. Vzhľadom na to, že rozhodcovský súd napriek neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, ktorá mala založiť jeho právomoc, rozhodol, obrátila sa na súd so žalobou o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Z uvedeného jasne vyplýva, že bola počas pôvodného konania aktívna a úspešne sa domohla svojich práv v rámci súdneho konania. V pôvodnom konaní súd jasne konštatoval porušenie práv spotrebiteľa a povinností veriteľa zo strany

žalovaného, keď v bode 26 rozhodnutia Okresného súdu Žiar nad Hronom, sp. zn. 18Csr/2/2016 zo dňa 07.08.2018 konštatoval, že rozhodcovská zmluva je neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa § 53 ods. 5 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník. Trvala na tom, že suma vo výške 500 eur je primeraná, a to vzhľadom na zásah do jeho majetkovej a ekonomickej stability, pretože táto suma predstavuje len zlomok z toho, o čo sa na jeho úkor snažil obohatiť žalovaný nebyť aktívnej obrany jeho práv na súde a následne poskytnutej ochrany zo strany súdu. Poukázala na rozhodnutia súdov vydaných v konaniach o primeranom finančnom zadosťučinení, v ktorých sudy v niektorých prípadoch priznali sumu dokonca totožnú s výškou samotného bezdôvodného obohatenia alebo s výškou sumy priznanej rozhodcovským rozsudkom, ktorý bol zrušený (rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/104/2017, 7Co/23/2017, 19Co/30/2018 a 21Co/31/2018). Výška žalovanej sumy je tak podporená aj rozhodovacou praxou v otázke primeranosti finančného zadosťučinenia. Primeranosť je subjektívnou kategóriou, ku ktorej dospeje súd na základe jedinej objektívnej skutočnosti, ktorou je porušenie práva alebo povinnosti, ktorú však nie je možné osobitne vypočítať. Uvedené vyplýva z povahy pojmu primeranosť. Rovnako neexistujú iné dôkazy (než tie na ktoré žalobca odkázal) ktoré by "primeranosť" preukazovali, a preto o jej výške rozhoduje na základe voľnej úvahy súd s prihliadnutím na návrh žalobcu. Tieto možno vyčítať z rozhodovacej praxe. Medzi základné z nich podľa názoru žalobcu patrí napríklad rozsah v akom dodávateľ porušil svoje povinnosti, použitie neprijateľných podmienok a nekalých obchodných praktík, doba trvania protiprávneho stavu (od samotného uzatvorenia zmluvy až doposiaľ, kedy uplatnením nároku na primerané finančné zadosťučinenie dochádza k dovŕšeniu ochrany práv spotrebiteľa), nevyhnutná obrana a hájenie práv v súdnych konaniach a tým spôsobený zásah do súkromného života spotrebiteľa, miera úspešnosti v súdnom konaní (v prejednávanych prípadoch 100 %) atď. V tejto súvislosti dala do pozornosti rozhodnutia súdov, vydaných v obdobných konaniach proti žalovanému (rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3CoCsp/5/2021 zo dňa 24.06.2021, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4CoCsp/5/2021 zo dňa 25.08.2021). Pokiaľ žalovaný namietal, že súd neoznačil žiadne konkrétne právo žalobkyne, ktoré bolo porušené, tieto tvrdenia nemôžu obstať, pretože porušenie práva spotrebiteľa jednoznačne vyplýva z rozhodnutia Okresného súdu Žiar nad Hronom vydaným pod sp. zn. 18Csr/2/2016 zo dňa 07.03.2018. Zo zákonnej dikcie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa pritom vyplýva podmienka – úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi na súde. Toto rozhodnutie pripojila k žalobe, je z neho zrejmé porušenie ustanovenia § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, pretože rozhodcovská zmluva, ktorú dal žalovaný spotrebiteľovi na podpis bola neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Ďalej odmietala tvrdenia žalovaného o tom, že tým, že si uplatňuje nárok na primerané finančné zadosťučinenie ešte v rámci jedného konania, by malo ísť o zneužitie práva zo strany žalobcu. Tohto nároku sa domáha na základe rôznych rozhodnutí súdov, v ktorých súd konštatoval porušenie práv spotrebiteľa a povinností veriteľa. Navyše predmetom konaní boli odlišné zmluvy o úvere. Zákon o ochrane spotrebiteľa v § 3 ods. 5 nevylučuje podanie viacerých žalôb, ak sa ten, kto je za porušenie práva a povinnosti podľa predpisov na ochranu spotrebiteľa zodpovedný, týchto porušení dopustí opakovane. V súvislosti s rozhodnutím súdu a priznanými úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne počnúc právoplatnosťou rozsudku, čo súd prvej inštancie odôvodnil v bode 26 predmetného rozhodnutia: „Súd priznal žalobkyni aj úroky z omeškania, ale až odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku, nakoľko nárok na zaplatenie úrokov vzniká žalobkyni až omeškaním žalovaného pri nesplnení si povinnosti, pričom táto mu vznikne judikovaním primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 500,- eur.“ Súd priznal úroky z omeškania až judikovaním primeraného finančného zadosťučinenia a nie od uplatnenia dlžnej sumy u žalovaného. V otázke zneužitia práva si dovoľujeme poukázať na niektoré rozhodnutia, ktoré bližšie konkretizovali, čo možno považovať za zneužitie práva a na kom leží dôkazné bremeno jeho preukázania, a ktoré jednoznačne vyvracajú akúkoľvek námietku žalovaného smerujúcu k tomu, že zo strany žalobkyne ide o zneužitie práva (IV. ÚS 195/2012-66, II. ÚS 58/06-28, NSČR, sp.zn. 22Cdo 1917/2004). Z vyššie uvedených rozhodnutí vyplýva, že o zneužitie práva ide v prípade, ak sa strana snaží výkonom práva úmyselne znevýhodniť druhú stranu a spôsobiť jej ujmu v rozpore so všeobecne zákonom chránenými záujmami. V prejednanom prípade ide preto o odlišný prípad, a síce o výkon práva spotrebiteľa riadne podporený právnou úpravou ako aj rozhodovacou praxou, ktorý sa žiadnym spôsobom nesnaží získať neprimeranú výhodu, či spôsobiť ujmu žalovanému, práve naopak on je ten, ktorý sa domáha priznania nároku, ktorý mu vznikol v súlade s porušením jeho práv ako spotrebiteľa zo strany žalovaného, pričom primerané finančné zadosťučinenie, ktoré sa podanou žalobou domáha, vo výške 500 eur považuje, vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, za primerané zadosťučinenie za porušenie jeho práv zo strany žalovaného. Ak by sa totiž mala uplatniť argumentácia žalovaného, spotrebiteľ by sa mohol domáhať primeraného finančného zadosťučinenia len raz, a to aj napriek tomu, že žalovaný sa porušenia dopustil viackrát. Podľa argumentácie žalovaného

by vždy išlo o zneužitie práva a to len z dôvodu, že žalovaný akoby vôbec nesúhlasil s citovanou právnou úpravou a to nie len v prejednávanej príhode. Práve z uvedeného dôvodu, je jedným z kritérií posúdenia výšky finančného zadosťučinenia kritérium primeranosti, ktorého posúdenie je dané do kompetencie súdu. Na základe vyššie uvedeného navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne a priznal jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu zo strany žalovaného.

6. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a § 378 ods. 1 CSP). Predmetom odvolacieho prieskumu bol prisudzujúci výrok I. a závislý výrok III. o trovách konania, zamietajúci výrok II. ako odvolaním nenapadnutý nadobudol právoplatnosť. O podanom odvolaní odvolací súd rozhodoval bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

7. Ako prvoradé, v súvislosti s opravným prostriedkom podaným žalovaným, odvolací súd upozorňuje, že rozsah prieskumu vykonaného v rámci odvolacieho konania je zásadne daný odvolaním, podľa ktorého je odvolací súd viazaný návrhom odvolateľa, ktorý zahrňuje v sebe jednak kvalitatívnu ako i kvantitatívnu stránku a sám odvolateľ si spravidla určuje rozsah, v akom má byť napadnuté rozhodnutie odvolacím súdom preskúmané a dôvody, z ktorých má byť preskúmané.

8. Podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

9. K odvolateľom uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP (t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo.

10. K námietke odvolateľa, že napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnú normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie v posudzovanej veci nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené.

11. Ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa (ust. § 3 ods. 5) upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedal. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza

tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinností privodiť spotrebiteľovi ujmu. Na úspešné uplatnenie práva postačuje aj to, keď spotrebiteľ vyjadří nesúhlas s uplatnenou pohľadávkou. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinností dôjde. Vychádzajúc z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinností dôjde a toto je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu.

12. Pokiaľ odvolateľ namietal rozpor napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie s rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR, táto argumentácia nie je dôvodnou. Najvyšší súd SR v rozhodnutí zo dňa 25.04.2023 sp.zn. 1Cdo/173/2022 uviedol : „ Problematikou výkladu ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., čo je potrebné chápať pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia, sa najvyšší súd okrajovo zaoberal, keď vo svojom rozhodnutí zo 14. septembra 2016 sp. zn. 6Cdo/389/2015 skonštatoval, že pod tým treba rozumieť „úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti, nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo aj určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve.“

13. Obdobne najvyšší súd vo svojom rozhodnutí z 30. januára 2019 sp. zn. 6Cdo/127/2017 konštatoval nasledovné: „Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona (pozn. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa) vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje.“

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení z 25. mája 2022 sp. zn. 3Cdo/31/2020 uviedol, že „eurokonformným a k slabšej strane spotrebiteľského vzťahu náležite ústretovým je taký výklad, pri ktorom splnením podmienky úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, zakladajúcej právo spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie podľa čl. I § 3 ods. 5 vety tretej zákona, je vyslovenie sa súdom o porušení práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi v akomkoľvek rozhodnutí v prospech spotrebiteľa (aj vo forme konštatovania porušenia len v odôvodnení rozhodnutia ako otázky predbežnej).“

15. Z formulácie aplikovaného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nevyplýva, že spotrebiteľ musí uplatniť porušenie svojho práva len podaním žaloby a že uplatnením práva už nie je obrana spotrebiteľa ako žalovaného v súdom spore. Najvyšší súd SR vychádza z takého výkladu slovného spojenia „úspešného uplatnenia porušenia práva“ v ustanovení § 3 ods. 5 vety tretej, ktoré je v prospech spotrebiteľa a pri ktorom preto nezáleží, v akom procesnom postavení sa spotrebiteľ nachádza, t.j. či je v spore žalobcom alebo žalovaným. Zároveň v súvislosti s druhou právnou otázkou najvyšší súd nepovažuje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 vety tretej za rozhodujúce, v akej miere bol spotrebiteľ v spore úspešný, postačuje jeho čo i len čiastočný úspech, napr. úspech v uplatnení niektorého z viacerých práv. V ustanovení § 3 ods. 5 vety tretej zákona o ochrane spotrebiteľa sa úspech spotrebiteľa viaže na uplatnenie porušeného práva alebo povinnosti z tohto alebo osobitného zákona, miera úspešnosti (neúspešnosti) sporovej strany nie je pre vznik nároku rozhodujúca. Cieľom tohto ustanovenia je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania

voči spotrebiteľom, nezáleží na tom, či aj spotrebiteľ prípadne (ne)porušil niektoré svoje povinnosti voči dodávateľovi a prípadne, v akej miere sa tak stalo.

16. V preskúmvanej veci odvolací súd vo vzťahu k uplatnenému nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia uvádza, že žalobkyňa sa v osobitnom konaní vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp.zn. 18Csr/2/2016 úspešne domohla zrušenie rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu Victoria Arbiter zo dňa 18.04.2016 sp.zn. RK-PC-2262/15-MK, a to z dôvodu, že rozhodcovská doložka resp. rozhodcovská zmluva bola neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, čím boli splnené aj zákonné podmienky na vznik nároku žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z..

17. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, je potrebné uviesť, že zákon síce neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť, avšak zásadným a jediným kritériom na priznanie finančného zadosťučinenia je jeho primeranosť. Zároveň platí, že v danom prípade nemôže ísť o nepreskúmateľnú ľubovôľu a z rozhodnutia v tomto smere musí byť zrejmé, o aké skutkové zistenia sa súd pri stanovení konkrétneho rozsahu finančného zadosťučinenia opiera. Zákonom stanovená možnosť štátneho orgánu rozhodnúť voľnou úvahou nemôže totiž znamenať ničím nelimitovanú a vecne nepreskúmateľnú svojvôľu. Takáto svojvôľa by bola v rozpore s princípom právneho štátu, keďže vo svojich dôsledkoch by znamenala nepredvídateľnosť rozhodovania štátneho orgánu, a teda ústavne neprípustnú mieru právnej neistoty (II. ÚS 117/2011).

18. Odvolací súd má za to, že nepriaznivý dôsledok v zmysle povinnosti osoby, voči ktorej bol nárok na primerané finančné zadosťučinenie uplatnený, musí zodpovedať povahe súkromného práva, pričom v súkromnom práve sankcia nie je trestom ani inštitútom nahrádzajúcim iné právne inštitúty. V konkrétnom prípade má odvolací súd za to, že v konaní neboli tvrdené a z dôkazov ani nevyplynuli žiadne také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie zadosťučinenia vo výške akú za primeranú mala žalobkyňa a za akú, ako za primeranú, ju mal súd prvej inštancie. Súd prvej inštancie výšku priznaného finančného zadosťučinenia odôvodnil tým, že a) žalobkyňa utrpela ujmu minimálne v psychickej rovine, a to neprimeranou záťažou spôsobenou nezákonným postupom veriteľa, ktorý jej predkladal zmluvy o spotrebiteľskom úvere v rozpore so zákonom, zneužíval svoje silnejšie postavenie a zahájil proti nej rozhodcovské konanie a b) žalovaný nulitným rozhodcovským rozsudkom hrozil žalobkyni exekučným konaním, z čoho vyvodzoval výrazné narušenie ekonomickej a majetkovej stability žalobkyne. I keď nemožno poprieť, že samotné konanie o určenie neplatnosti rozhodcovského rozsudku, odo dňa jeho vydania až do rozhodnutia o jeho neplatnosti (od 18.04.2016 do 07.03.2018) znamenalo zvýšené úsilie zo strany žalobkyne a ovplyvnil aj jej súkromný život, bolo potrebné zohľadniť nespornú skutočnosť, že k plneniu zo strany žalobkyne žalovanému nedošlo. Žalovaný sa na úkor žalobkyne bezdôvodne neobohatil a nakoľko k zrušeniu rozhodcovského rozsudku došlo skôr ako žalovaný pristúpil k vymáhaniu svojho nároku (exekúci) nedošlo (ani hypoteticky) k narušeniu ekonomickej stability žalobkyne. Pričom žalobkyňa k ňou uvádzaným zásahom do majetkovej a ekonomickej sféry v konaní pred súdom prvej inštancie ani nič neuviedla, preto za tejto situácie kritériu primeranosti finančného zadosťučinenia, proporcionality, nemohla podľa odvolacieho súdu zodpovedať čiastka, ktorú súd prvej inštancie priznal žalobkyni ako finančné zadosťučinenie, čo zakladalo dôvod, aby odvolací súd do úvahy súdu prvej inštancie o výške zadosťučinenia zasiahol.

19. Pokiaľ žalobkyňa argumentovala rozhodovacou činnosťou súdov v obdobných konaniach nutno uviesť, že rozhodnutia súdov prvej inštancie a odvolacích súdov nie sú pre odvolací súd rozhodnutiami vyššej súdnej autority. V zmysle záverov najvyššieho súdu patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletinu Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené

Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986. i. Na základe vyššie uvedeného zohľadniac špecifiká konkrétneho prípadu ako i nespornú skutočnosť, že na strane žalovaného nedošlo k bezdôvodnému obohateniu, t.z. zo strany žalobkyne nebolo žalovanému na základe rozhodcovského rozsudku plnené, mal odvolací súd za primerané priznať žalobkyňi finančné zadosťučinenie v sume 100 eur.

20. Pokiaľ odvolateľ namietal, že zo strany žalobkyne ide o zneužitie práva, majúť za to, že v rovnakom časovom období na základe typovo rovnakej žaloby vedie voči žalovanému viacero súdnych konaní, uvedené tvrdenia odvolateľ nepreukázal. Dôvodnosť uvedenej argumentácie nevyplýva ani z obsahu podaného odporu proti platobnému rozkazu, v ktorom žalovaný okrem poukázania na to, že žalobkyňa podala aj inú žalobu o zaplatenie finančného zadosťučinenie (napr. konanie sp.zn. 1Up/1411/2020), uvedené tvrdenia neosvedčil. Na základe neurčitých a ničím neosvedčených tvrdení nemožno posúdiť dôvodnosť námietok žalovaného. V prejednávanej veci neboli splnené podmienky na postup podľa ust. čl. 5 CSP, t.z. odmietnuť a sankcionovať procesné úkony, ktoré celkom zjavne slúžia na zneužitie práva alebo na svojvoľné a bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva, alebo vedú k nedôvodným prietahom v konaní. Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze IV. ÚS 195/2012 uviedol: „Takúto námietku by však bolo možné považovať za dôvodnú iba v prípade, ak by išlo o zneužitie práva, t.j., ak by účelom výkonu práva nebola realizácia vlastných oprávnených hospodárskych záujmov, ale snaha výkonom práva znevýhodniť druhú stranu a spôsobiť jej ujmu. Šikanózný výkon práva sa musí vždy preukázať a dôkazné bremeno zaťažuje toho, kto je takýmto výkonom práva poškodený.“ Predmetná žaloba však bola de facto žalobou dôvodnou, keďže vyplýva z ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, predpokladom uplatnenia ktorej je úspešné uplatnenie porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Nie je v rozpore so zákonom si tento nárok uplatniť samostatnou žalobou, a že by išlo o šikanózný výkon práva by musel preukázať žalovaný.

21. Ako dôvodné vyhodnotil odvolací súd odvolacie námietky odvolateľa vo vzťahu k priznanému úroku z omeškania. Ak súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť plniť žalobkyňi, takto uloženú povinnosť mal žalovaný splniť v lehote stanovenej súdom (ust. § 232 ods. 2 CSP). Lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku, pričom v odôvodnených prípadoch môže súd určiť dlhšiu lehotu (ust. § 232 ods. 3 CSP). Nakoľko žalovanému vznikla povinnosť zaplatiť žalobkyňi primerané zadosťučinenie až na základe súdneho rozhodnutia, k omeškaniu dlžníka (žalovaného) dochádza až márnym uplynutím stanovenej lehoty.

22. Vo vzťahu k ostatným námietkam žalovaného odvolací súd uvádza, že podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Preto na zostávajúcu odvolaciu argumentáciu žalovaného odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

23. Na základe všetkého uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. podľa ust. § 388 CSP zmenil tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi 100 eur, a to v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia a vo zvyšku žalobu žalobkyne zamietol.

24. O nároku na náhradu trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobkyňi priznal proti žalovanému plný nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie a na odvolacom súde, nakoľko čo do základu bola žalobkyňa úspešná, pričom výška priznaného zadosťučinenia bola závislou na úvahe súdu s tým že podľa ust. § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).